

## Arrest

nr. 178 445 van 25 november 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 september 2016 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 174 410 van 9 september 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via 'Eurodac' heeft uitgewezen dat verzoeker op 11 januari 2016 in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 29 februari 2016 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1. b)

van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III verordening).

Op 10 maart 2016 antwoorden de Duitse autoriteiten dat de terugname voorlopig binnen de in artikel 25.1. van de Dublin III verordening wordt geweigerd omdat nader onderzoek is vereist door de Duitse republiek. De Duitse autoriteiten melden tevens dat het resultaat van het nader onderzoek zal worden meegedeeld aan de Belgische autoriteiten.

Op 14 maart 2016 worden de Duitse autoriteiten verzocht om het verzoek tot terugname te herzien.

Op 17 augustus 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III verordening.

Op 5 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) om verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin III verordening over te dragen aan de Duitse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Duitsland te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten".

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):*

*naam : A. (alias DE: A.)  
voornaam : M. K. (alias DE: L.)  
geboortedatum : [...]  
geboorteplaats : [...]  
nationaliteit : Afghanistan [...]*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene verklaarde dat hij op 15.01.2016 in België is aangekomen. Op 21.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Zaidabad en verklaarde 44 jaar oud te zijn (°1972).*

*Uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 17.08.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land genomen werden. Betrokkene stelde dat dit het geval was maar dat de tolk vertelde dat niet voor asiel was. Gevraagd waar zijn vingerafdrukken genomen werden, verklaarde betrokkene dat dit in twee landen gebeurde nadat hij Servië verliet. Gevraagd naar de namen van deze landen, stelde betrokkene dat hij deze namen niet kan zeggen omdat het te moeilijke namen waren.*

*Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat hij einde 2015 van Zaidabad per auto naar Kabul reisde om vervolgens per bus naar Nimrouz te reizen van waar hij per auto naar Teheran in Iran reisde. Vanuit Teheran zou betrokkene vervolgens per auto naar One in Turkije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Turkije meerdere keren overgestapt is een andere auto en naar Bulgarije reisde waar hij tien dagen na zijn vertrek uit Teheran in Sofia zou zijn aangekomen waar hij bij de smokkelaar verbleef. De volgende dag zou betrokkene vanuit Bulgarije per auto naar een onbekende plaats gereisd zijn waarvan hij denkt dat het Servië was. Vanuit wat hij denkt*

dat Servië was, zou betrokkene te voet en per bus naar een onbekend land gereisd zijn waar hij de naam niet van kent. Daar zou hij drie keer overgestapt zijn vanwaar hij vervolgens per trein naar Frankfurt (Duitsland) gereisd zou zijn waar hij na twaalf of dertien dagen zou zijn aangekomen. Gevraagd of zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden, verklaarde betrokkene dat de vingerafdrukken twee vingers in Duitsland genomen werden en dat hij er geen asiel aanvraag en hij niet naar Duitsland wil. Betrokkene verklaarde dat hij er in een opvang voor vluchtelingen verbleef om vervolgens na drie dagen vanuit Frankfurt te vertrekken. Op 15.01.2016 zou betrokkene in België zijn aangekomen. Op 21.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat hij zijn vingerafdrukken gegeven heeft in Duitsland maar dat dit niet voor asiel was en dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22, 24, 36) en dat hij er gedurende drie dagen in een opvang voor vluchtelingen verbleef in Frankfurt (DVZ, vraag 37) alvorens van Duitsland naar België te reizen (DVZ, vraag 37) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 21.01.2016, met name DE1160111MED03751 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "DE" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten.

De verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar dat hij er zijn vingerafdrukken heeft gegeven (DVZ, vraag 36) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling. Het gegeven dat men zich nadat er een verzoek tot internationale bescherming wordt geregistreerd door de bevoegde autoriteiten, in casu de Duitse, zich vervolgens doelbewust aan deze autoriteiten onttrekt omdat men naar België wil reizen om er asiel wil aan te vragen, doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en doet geen afbreuk aan de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening).

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Duitse autoriteiten niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft gegeven en er gedurende drie dagen in de opvang voor vluchtelingen in Frankfurt verbleef, werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 29.02.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 10.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening op 14.03.2016, hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun initiële weigering en later terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd staat onder de gegevens van A.L., geboren op 01.01.1972 te Zahed Abad met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in België asiel aanvroeg en zich afvraagt waarom hij naar een ander land zou gaan. Gevraagd of er een probleem zou zijn indien betrokkene naar een van de landen moet gaan waar zijn vingerafdrukken werden genomen, verklaarde betrokkene dat als hij asiel wilde in die landen hij dit wel gedaan had (DVZ, vraag 33). Betrokkene werd gevraagd of Duitsland één van de landen was waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde hier op dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij niet naar Duitsland wil (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen redenen aanhaalt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en dat als hij asiel wilde vragen in die andere landen, hij dat wel gedaan zou hebben (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat geen redenen aanbrengt die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of

State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU

, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de persoon die hem vanuit Turkije tot België vergezelde, met name Z.Z. (o.v. 8.199.932), verklaarde betrokkene dat hij deze persoon niet van in zijn thuisland kende (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze vriend dient te worden opgemerkt dat het hier een vriend betreft en geen gezinslid van betrokkene en derhalve niet valt onder de definitie van gezinsleden zoals gedefinieerd in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening is derhalve niet aan de orde. Bovendien blijkt het uit het administratief dossier van deze verklaarde persoon met wie hij vanuit Turkije naar België reisde dat deze persoon op 31.08.2016 een beslissing bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg naar aanleiding van het Duitse terugnameakkoord van 17.08.2016 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat zijn schoonbroer H. zijn reis regelde en dat deze België

verkoos. Gevraagd of betrokkene al ooit van België gehoord had, stelde betrokkene dacht hij nog nooit van België gehoord had (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring, met name dat zijn schoonbroer H. de reis regelde en dat deze België verkoos, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens schoonbroer in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn schoonbroer voor België gekozen had, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens schoonbroer kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat hij zich goed voelt. Gevraagd of betrokkene medicatie neemt, stelde betrokkene dat dit niet het geval is (DVZ, vraag 32). gezond is. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen (4)".

Op 8 september 2016 diende verzoeker bij faxpost een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Bij arrest nr. 174 410 van 9 september 2016 verwierp de Raad de voormelde vordering.

## 2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lid staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"A. Principes

*Overweging 5 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:*

*"Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.*

*Artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna uitvoeringsbepalingen), luidt als volgt: "[...]"*

*Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur er voor moet zorgen dat de burger weet waar hij aan toe is in zijn verhouding tot het bestuur. Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.*

*Concreet moet de burger in elke situatie het recht kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is; dat hij het vertrouwen kan hebben in de overheid dat dit recht gerespecteerd zal worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.*

#### *B. Toepassing in onderhavig geval*

*In de bestreden beslissing vinden we volgende informatie terug betreffende de termijnen:*

*"Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Duitse autoriteiten niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft gegeven en er gedurende drie dagen in de opvang voorvluchtelingen in Frankfurt verbleef, werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 29.02.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin III Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt.*

*Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 10.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening op 14.03.2016, hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het Belgisch terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin III Verordening."*

*De Dublin III Verordening is duidelijk wat betreft de termijnen voor een verzoek tot terugname en het antwoord op dit verzoek.*

*Het terugnameverzoek van België aan Duitsland van 29.02.2016 werd tijdig uitgevoerd, zo ook wat betreft het antwoord van Duitsland op dit terugnameverzoek van 10.03.2016. Duitsland beantwoordde het terugnameverzoek met een weigering omdat verder nazicht nodig was.*

*België richtte dan weer een verzoek tot herziening aan Duitsland 4 dagen na de weigering van Duitsland (14.03.2016).*

*Artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen bepaalt hierop dat "De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden".*

*In casu antwoordde Duitsland pas op 17.08.2016, meer dan vijf maanden na het verzoek tot herziening!!*

*Het staat tevens vast dat België gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap ondernomen heeft betreffende een eventuele terugname. Er werd geen nieuw verzoek tot herziening gericht aan Duitsland, noch werd er uitgegaan van een aanvaarding. Gedurende die ganse periode wordt er gewoon afgewacht tot Duitsland iets van zich laat horen wat in casu meer dan vijf maanden geduurd heeft!!*



*Het feit dat België geen enkele stap ondernomen heeft in het opvolgen van de termijn van twee weken die Duitsland had om het verzoek tot herziening te beantwoorden en deze termijn dus blijkbaar als niet bindend zag, houdt een verkeerde interpretatie in van artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen.*

*Tevens gaat dit volledig in tegen de geest van de Dublin III Verordening, die een snelle aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat vooropstelt.*

*De Dublin III Verordening is in haar overwegingen en artikelen betreffende de termijnen duidelijk dat de verantwoordelijke lidstaat snel aangeduid moet worden en dat een terugname spoedig moet verlopen.*

*In casu werd door verzoeker op 21 januari 2016 een asielaanvraag ingediend in België. Slechts meer dan zeven maanden later; op 6 september 2016, wordt verzoeker bekend gemaakt dat hij naar Duitsland teruggestuurd wordt.*

*Deze termijn houdt een sterke overschrijding in van de termijnen die bepaald worden in artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen.*

*Verzoeker stelt zich vragen bij deze huidige situatie. Vijf maanden lang wist verzoeker niet wat er gebeurde in zijn procedure en was de situatie onzeker over wat er zou gebeuren. Er werd dan ook niet gezorgd voor de vereiste duidelijkheid en zekerheid luidens het rechtszekerheidsbeginsel.*

*Het rechtszekerheidsbeginsel is in deze dan ook geschonden.*

*Er wordt trouwens geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat België geen verdere stappen heeft ondernomen of over wat de beweegredenen waren van de Duitse autoriteiten om een antwoord op het terugnameverzoek zo lang op zich te laten wachten. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.*

*Tevens is er in casu sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Het Hof van Cassatie oordeelde in zijn arrest van 7 maart 1963 (Cass. 7 maart 1963, Pas., 1963, I, 744, conclusie W.J. Ganshof Van Der Meersch.) oordeelde: "De machten welke de wet aan de administratie in het algemeen belang toekent stellen haar niet vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt."*

*Zo is elk overheidsoptreden toetsbaar aan art. 1382 B.*

*Een onderscheid moet gemaakt worden tussen de materiële (en de formele zorgvuldigheidsnorm (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 31; A. VAN MENSEL, o.c., 89..).*

*Het beginsel van de materiële zorgvuldigheidsnorm doelt op de vraag of bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden.*

*Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid moet de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voorbereiden en uitvoeren.*

*In deze is meer dan duidelijk dat de Belgische overheid in deze niet heeft gehandeld als een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden en zoals men redelijkerwijze van die overheid zou mogen verwachten als rechtzoekende. Van een zorgvuldige overheid mag de rechtzoekende redelijkerwijze verwachten dat die geen vijf maanden blijft stilzitten en afwachten. Dat verzoeker schade heeft geleden kan dan ook niet in twijfel worden getrokken nu verzoeker niet meer verwachtte om nog te moeten terugkeren.*

*Dat artikel 5 erin voorziet dat de "aangezochte lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden" en er hier niet in een vervaltermijn is voorzien maakt nog niet dat de Belgische overheid mag blijven stilzitten.*

*Temeer daar verzoeker maandelijks diende langs te komen bij DVZ om dan telkens een nieuwe datum betekend te krijgen om zich de maand erop opnieuw aan te bieden: men kan dus niet voorhouden verzoeker niet maandelijks gezien te hebben.*

*Daarnaast is er ontegensprekelijk schending van het vertrouwensbeginsel in deze. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).*

*In deze kan er geen twijfel over bestaan dat verzoeker er op een gerechtvaardigde manier van uitging dat zijn asielaanvraag in België zou behandeld worden.*

*Het feit dat de Dublin III verordening in artikel 5 geen termijn voorziet wil nog niet zeggen dat dit een vrijgeleide mag zijn voor de Belgische overheid om bij elk antwoord van een andere lidstaat een vraag tot herziening te gaan doen: op deze wijze zouden en is in casu verzoeker maandenlang in onzekerheid geweest. De Belgische staat bleef stilzitten, ondernam niets in die periode, dit is niet redelijk. De voormelde beginselen: vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden in deze dan ook geschonden.”*

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar een eventuele schending van het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, *in casu* artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, zoals ongewijzigd gebleven na de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie (hierna verkort de uitvoeringsverordening), waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 5 van de uitvoeringsverordening luidt als volgt:

*“Art. 5- Negatief antwoord*

*“1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.*

*2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan”.*

Verzoeker betoogt dat de Belgische staat gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap heeft ondernomen betreffende een eventuele terugname en dat er geen nieuw

verzoek tot herziening werd gericht, noch van een aanvaarding werd uitgegaan. Verweerder zou het voormelde artikel 5 van de uitvoeringsverordening verkeerd geïnterpreteerd hebben, door de termijn van twee weken die Duitsland *in casu* had om het verzoek tot herziening te beantwoorden als niet bindend te zien. Tegelijk erkent verzoeker dat de termijn van twee weken waarin de aangezochte lidstaat "zich beijvert" om te antwoorden, geen vervaltermijn is. Maar verzoeker meent dat dit geen reden mag zijn voor verweerder om stil te zitten, noch mag verweerder bij elk antwoord van een andere lidstaat een vraag tot herziening doen omdat dit *in casu* tot maandenlange onzekerheid heeft geleid. Nu verzoeker zijn asielaanvraag werd ingediend op 21 januari 2016 en de thans bestreden beslissing pas op 6 september 2016 werd betekend, houdt deze termijn een overschrijding in van de termijn die bepaald wordt in artikel 5 van de Uitvoeringsverordening. De maandenlange onzekerheid voor verzoeker zou een schending inhouden van het rechtszekerheidsbeginsel. Omdat de bestreden beslissing geen verklaring bevat waarom de Duitse autoriteiten zo lang op zich hebben laten wachten, noch waarom België geen verdere stappen heeft ondernomen, zou de bestreden beslissing ook niet afdoende zijn gemotiveerd. Door het gebrek aan verdere stappen van verweerder zou hij onzorgvuldig en onredelijk gehandeld hebben. Tot slot meent verzoeker dat door de lange duur die is verstreken vooraleer verzoeker de thans bestreden beslissing heeft gekregen, hij op een gerechtvaardigde manier er mocht van uitgaan dat zijn verzoek in België zou behandeld worden in het licht van het vertrouwensbeginsel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn uiteenzettingen erkent dat het terugnameverzoek van 29 februari 2016 tijdig werd uitgevoerd en dat ook de weigering door Duitsland in afwachting van verder onderzoek van 10 maart 2016 tijdig was. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De 'Eurodac-treffer' dateert immers van 21 januari 2016, zodat overeenkomstig artikel 23.2. van de Dublin III verordening daadwerkelijk binnen de twee maanden om de terugname werd verzocht. Ook het antwoord van 10 maart 2016 vanwege de Duitse autoriteiten is overeenstemming met de termijn van twee weken als het verzoek tot terugname was gebaseerd op een Eurodac-treffer zoals bepaald in artikel 25.1. van de Dublin III verordening.

Waar de Duitse autoriteiten op 10 maart 2016 aanvankelijk het terugnameverzoek weigeren, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het slechts gaat om een voorlopige weigering in afwachting van verder onderzoek. Dit wordt door de verzoeker geenszins betwist.

Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1 van de hierboven geciteerde uitvoeringsverordening uitvoerige motivering waarbij in detail de redenen voor de weigering worden uiteengezet. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, kan echter niet worden ingezien op welke basis de Belgische autoriteiten konden uitgaan van een aanvaarding, of zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2 van de Dublin III verordening. Hiertoe is immers vereist dat Duitsland zonder enige reactie de termijn van twee weken na het verzoek tot terugname zou laten verstrijken hebben. Verzoeker kan de gemachtigde dan ook in het geheel niet verwijten dat hij niet is uitgegaan van een aanvaarding van de terugname.

Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een summier gemotiveerde weigering van het terugnameverzoek, zodat zij op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de voormelde uitvoeringsverordening overgingen tot een verzoek tot heronderzoek van het terugnameverzoek. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat België van de vrijgeleide zou gebruik gemaakt hebben om "bij elk antwoord van een andere lidstaat" een vraag tot herziening te gaan doen. De Belgische autoriteiten hebben hierbij eveneens met de vereiste spoed gehandeld. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper vier dagen zijn verstreken tussen de weigering en het verzoek tot herziening. Verweerder wijst er tevens terecht op dat artikel 5, 2 van de uitvoeringsverordening slechts bepaalt dat de aangezocht lidstaat "zich beijvert" om binnen de twee weken te antwoorden op het verzoek tot herziening. Een sanctie op de overschrijding van deze termijn wordt niet bepaald, hetgeen verzoeker zelf erkent nu hij uitdrukkelijk stelt dat het niet om een vervaltermijn gaat. Verweerder heeft dan ook geheel conform artikel 5, 2 van de uitvoeringsverordening die termijn als een niet bindende ordetermijn geïnterpreteerd.

Waar verzoeker ervan uit lijkt te gaan dat een (impliciete) aanvaarding van het terugnameverzoek tevens aan de orde is wanneer niet binnen de twee weken wordt geantwoord op het verzoek tot herziening, merkt de Raad samen met de verweerder op dat dit betoog niet strookt met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 5, 2 van de uitvoeringsverordening dat voorziet dat het verzoek tot herziening "*er in geen geval toe [leidt] dat de in [...] artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003*

*bedoelde termijnen opnieuw ingaan*" waarbij artikel 20, lid 1, onder b van de Verordening nr. 343/2003 volgens de concordantietabel van de Dublin III Verordening overeenkomt met artikel 25, lid 1 van de Dublin III Verordening.

*In casu* hebben de Duitse autoriteiten vijf maanden gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden. Dit gegeven kan echter de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, *in casu* België. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten in hun initiële weigering van 10 maart 2016 aangaven dat zij zelf de Belgische autoriteiten zouden informeren omtrent het resultaat van dit verder onderzoek. Desalniettemin hebben de Belgische autoriteiten prompt gereageerd met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de uitvoeringsverordening. Er kan verweerder dan ook geen gebrek aan diligent handelen, noch onredelijkheid of onzorgvuldigheid worden verweten. Er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een nieuw verzoek tot herziening, een dergelijk hernieuwde aanvraag tot heroverweging is overigens niet voorzien in de Dublin III verordening, noch in haar uitvoeringsverordening. Dit geldt *in casu* des te meer nu de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot herziening er nadrukkelijk op hebben gewezen dat zij een snel antwoord verwachten in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III verordening dat "*snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asiolverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen*".

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens op afdoende wijze op welke data het verzoek tot terugname werd verricht, wanneer Duitsland het verzoek heeft afgewezen, wanneer België bijgevolg heeft verzocht tot een hernieuwd onderzoek van het terugnameverzoek en wanneer de Duitse autoriteiten dit terugnameverzoek hebben ingewilligd en op welke grond. De Raad deelt het standpunt van verzoeker niet dat de bestreden beslissing bijkomend een verklaring diende te bevatten waarom de Duitse autoriteiten 5 maanden de tijd hebben genomen voor hun onderzoek, noch waarom België geen verdere stappen heeft ondernomen. Een schending van de artikelen 2 of 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt geenszins nu de voormelde motieven verzoeker hebben toegelaten te beoordelen of er aanleiding toe bestaat het beroep in te stellen waarover hij beschikt. Eveneens is de Raad van oordeel dat de motieven in rechte en in feite *in casu* evenredig zijn aan het gewicht van de bestreden beslissing.

De Raad meent eveneens dat het voor verzoeker al die tijd duidelijk was dat de overdrachtprocedure met Duitsland hangende was. Nu verzoeker zelf erkent dat hij zich maandelijks diende aan te melden bij verweerder, kan er bezwaarlijk van worden uitgegaan dat het voor hem geheel onduidelijk was dat de overdrachtprocedure naar Duitsland al dan niet nog lopende was. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de vermelding "*overname gevraagd aan Duitsland*" duidelijk op de bijlage 26 staat vermeld, waarop maandelijks een nieuwe datum werd genoteerd waarop verzoeker is verschenen. De Raad meent dat dit juist getuigt van standvastigheid bij het bestuur. Evenmin kon verzoeker door het verstrijken van die maanden zomaar op gerechtvaardigde wijze verwachten dat zijn verzoek tot internationale bescherming in België zou behandeld worden.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verzoek in Duitsland een andere identiteit opgaf dan deze die hij vermeldde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Verzoeker ligt dan ook mede zelf aan de oorzaak van het gegeven dat één en ander diende te worden geverifieerd en dat dit enige tijd in beslag heeft genomen. Dienaangaande rijst dan ook tevens de vraag naar het geoorloofd belang dat verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek ter zake.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat een termijn van een paar weken tussen het uitdrukkelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 en het treffen van het thans bestreden overdrachtsbesluit, ook niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. De Raad meent geenszins in het licht van de vereisten zoals voorzien in de Dublin III verordening en de uitvoeringsverordening dat *in casu* van verweerder kon verwacht worden dat hij nog verdere stappen zou gezet hebben dan het respecteren van alle termijnen, waarbij hij zelfs zeer snel een verzoek tot herziening heeft ingediend bij de Duitse autoriteiten en bijkomend heeft onderstreept dat een snel antwoord was gewenst in het licht van de overweging 5 van de Dublin III verordening, met name om snel duidelijkheid te hebben over de verantwoordelijke lidstaat.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES